

BRIEF AAN DE PAROCHIANEN JULI 2020

Dierbare parochianen.

Terwijl ik begin te schrijven. Woensdagmiddag 24 juni, ben ik in afwachting van de persconferentie van premier Rutte en minister de Jonge van vanavond. De voornaamste versoepelingen zijn, al of niet met opzet, gelekt om ons er alvast aan te wennen. De anderhalve meter afstand voor mensen die niet vanwege gezinsverband bij elkaar horen blijkt te worden gehandhaafd. Voor de rest zijn er talrijke versoepelingen.

De uitbraak van het coronavirus heeft wel wat teweeg gebracht, wereldwijd. De angst dat onze gezondheid zou worden aangetast heeft ons maatregelen doen accepteren, waar we in het 'gewone normaal' niet over gepeinsd zouden hebben. Maatregelen, die bij het gunstiger worden van de cijfers van opname op de IC en sterfgevallen ook hoe langer hoe minder gemakkelijk geaccepteerd worden. Om van de angst voor de krimp in de economie nog maar te zwijgen als motor om maar weer 'normaal' te gaan doen. Ook in onze dorpen hebben we de gevolgen van de maatregelen van de overheid ondervonden. Denk aan de verenigingen en de pogingen van de besturen om zo goed mogelijk oplossingen te bedenken. Ook daar was er sprake van een krimp aan mogelijkheden om het verenigingsleven zoals gebruikelijk in stand te houden. In de parochies vonden geen weekeindevieringen plaats en werden groepsbijeenkomsten afgelast.

Kerkbesturen vragen zich af hoe de geloofsgemeenschappen uit de stilteperiode in het parochieleven tevoorschijn gaan komen? Het kan zijn dat trouwe kerkgangers ernaar verlangen weer samen te kunnen komen om te bidden, te zingen, na te denken over Gods woord in menselijke verhalen en uitdrukkingen. Het kan ook zijn, dat parochianen het moeilijk vinden het ritme weer op te pakken. 'So wie so' hing het kerkbezoek vóór de coronatijd al samen met de 'sociale' betrokkenheid met de mensen, die een misintentie hadden aangereikt. Nu hoor ik mensen zeggen, dat de 'gedwongen rust' door de beperkingen tijdens coronatijd hen goed gedaan heeft. De ruimte die er kwam door de geringere mobiliteit, het thuis kunnen werken, het gering aantal vergaderingen, werd gevuld met aandacht voor elkaar, meer met elkaar in gesprek gaan, meer aandacht voor de ander en wat hem/haar ter harte ging. 'We zijn er beter door in ons eigen vel komen zitten' zei iemand. Het zou kunnen zijn, dat het verlangen de rust vast te houden parochianen (opnieuw) naar onze vieringen in de kerk doet gaan. Immers daar komen we bijeen voor wat rust en om ons te bezinnen op belangrijke waarden voor het leven waar wij als christenen voor staan omwille van een 'menswaardige' wereld. De ons uit noodzaak opgedrongen maatregelen van de overheid hebben menigeen tot bezinning gebracht rond de vraag: 'werd/word ik geleefd door het economisch en maatschappelijk systeem van onze tijd of had/heb ik zelf nog enigermate de regie over mijn leven in handen'? Nogmaals, hoe zullen de parochies uit de coronacrisis tevoorschijn komen? Wellicht is de onderlinge betrokkenheid van mensen en de zorg voor elkaar toegenomen en worden deze positieve eigenschappen ondersteund door onze kerkelijke vieringen waar iedereen welkom is. Daar ken men ervaren kan dat men er is voor elkaar in aandacht, in dienstbaarheid, in

vergevingsgezindheid, in mildheid en met zorg. Het gaat om de opdracht tot dienstbare liefde, grondslag van een echtvaardige en vredige wereld. De anderhalve meter norm staat voorlopig nog symbool voor de zorg voor elkaars gezondheid en een zekere terughoudendheid die deze zorg met zich meebrengt. Houden we vol, blijven we gezond met en voor elkaar. Mede namens collega-pastor Franssen groet u hartelijk en wenst u Gods zegen toe, A. Reijnen, pastoor